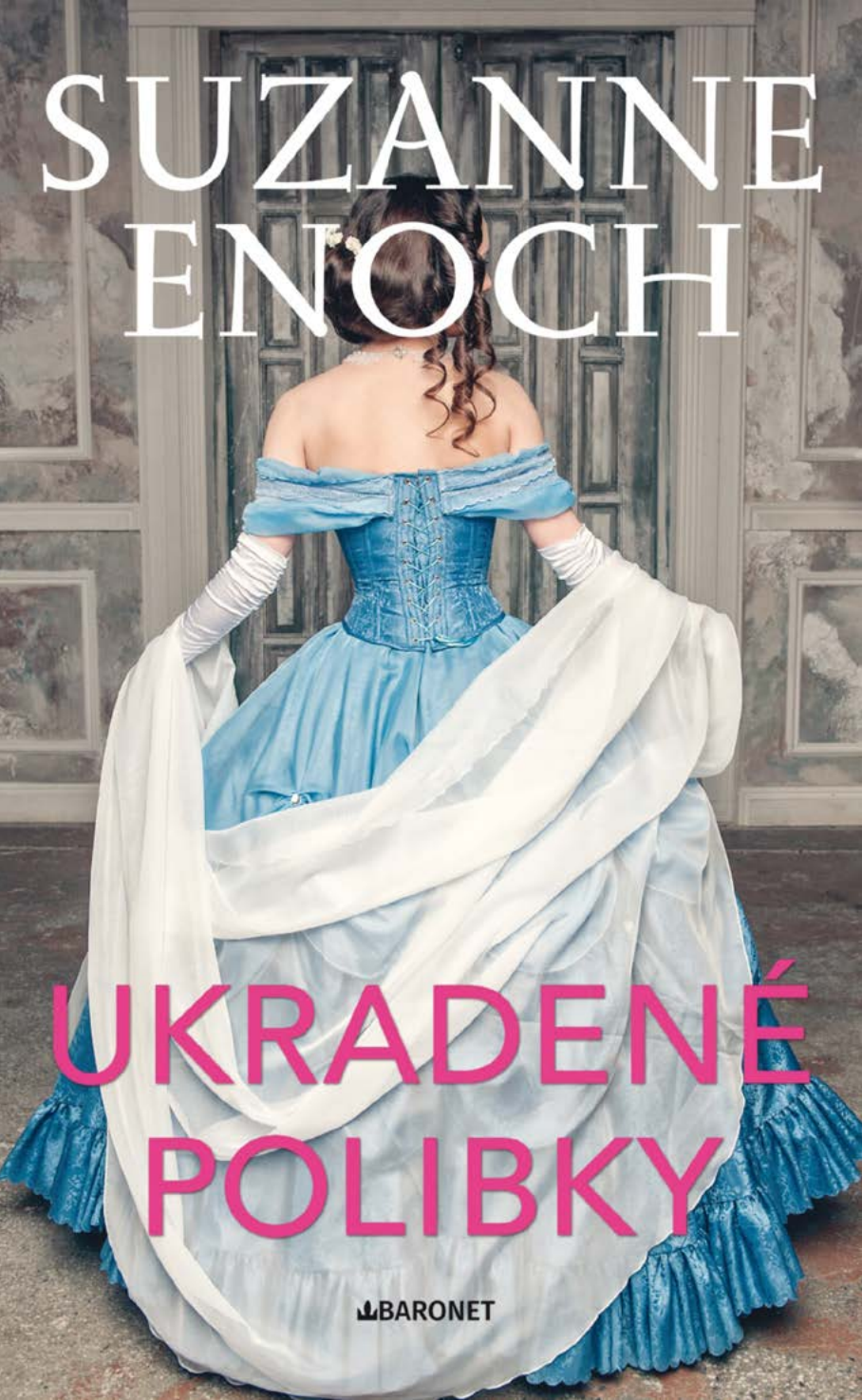

A woman is shown from the back, wearing an elaborate historical gown. The gown has a blue bodice with a corset-style back and a full, flowing skirt with a white overlay and blue ruffles at the hem. She is wearing long white gloves. Her hair is styled in an updo with a small flower. She is standing in front of a large, dark wooden door with multiple panels. The background wall is made of stone or plaster with decorative panels.

SUZANNE
ENOCH

UKRADENÉ
POLIBKY

BARONET

Ukradené polibky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Suzanne Enoch

Ukradené polibky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

UKRADENÉ POLIBKY

UKRADENÉ POLIBKY

SUZANNE
ENOCH

Copyright © 1997 by Suzanne Enoch

Translation © Jana Pacnerová 2024

Cover © Shutterstock.com, Ricardo

ISBN tištěné verze 978-80-269-2358-9

ISBN e-knihy 978-80-269-2371-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2372-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2362-6 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Meredith, která mě seznámila s romancemi
z období regentství.*

*Díky za to, a taky že jsem díky tobě byla
jediná holka ve škole, která rozeznala
Banthu od Jawy a Andoriana od Gorna.
Kéž tě provází Síla.*

KAPITOLA 1

Jonathan Faraday, markýz z Dansbury, hleděl na budovu před sebou a kabonil se. Stála, depresivně ctihodná zevnitř i zvenčí, v části Londýna, kterou navštěvoval jen zřídka. A nepřibližovat se k ní i dnes večer by mu naprosto vyhovovalo. Sklouzl pohledem stranou, ke své milence. „Tohle je dost možná ten nejhoupější nápad, cos kdy měla.“

„Nesmysl,“ konejšila ho lady Camilla Maguireová zvesela, ačkoliv ve tváři měla ostražitý výraz krotitele čelícího podrážděnému lvu. „Každopádně jsem vyhrála v kartách. Slíbils mi, že strávíme večer, kde budu chtít.“

„Když jsem tě *nechal* vyhrát, domníval jsem se, že tvoje představa večera mimo domov bude obnášet Vauxhall Gardens nebo nějaký karetní večírek u Antonie.“ Naklonil se blíž, když jejich nepočetná společnost procházela otevřenými dvojíty dveřmi. „Nebo ještě líp, mou ložnici,“ vydechl jí do ucha slova, představující poslední pokus změnit její úmysly.

„Nech toho, ty nemravo,“ pokárala ho s úsměvem, který nijak nezastíral, jak ji dopaluje.

„Pročpak? Neměl jsem zdání, že mě zavedeš rovnou do pekel.“

„Jacku, Almack's není žádné peklo. Prosím, chovej se slušně.“ Camilla ho táhla do šatny a její hnědé oči ho nedůtklivě pozorovaly zpod pečlivě pocuchaných, ohnivě rudých vlasů.

Jack zvedl jedno obočí. Rychle ho začínaly unavovat Camilliny úzkoprsé ambice a předvídatelné touhy, stejně jako ona už se očividně nabažila jeho sarkasmu a výrazného cynismu – což byl očividně důvod jejich dnešní přítomnosti. Přesto však ponechat si ji byla menší nesnáz než vynakládat úsilí na získávání další nové milenky v této společenské sezoně. Už to přestal počítat, a to byl ve městě pouhý měsíc. „Omlouvám se, že jsem to popletl,“ opáčil odhodlaně přívětivým tónem. „Almack's a peklo se dají těžko odlišit. Kvílení a víření ztracených duší, navršených až ke stropu a uvězněných navěky.“

Ernest Landon, třetí člen jejich čtveřice, se zasmál svým obvyklým podlézavým způsobem, když vstupovali do hlavního sálu. „Trefně řečeno, Dansbury. Ztracené kvílející duše. Ha, ha.“

Jelikož v Londýně dosud panoval zimní chlad, přestože byla polovina června, nával horka z přeplněných, hlučných společenských místností měl působit příjemně. Protože však za teplem v patách následoval pach potu, Jack se jen utvrdil ve své analogii s peklelem. Sliby nesliby, čím dříve se bude moct odporoučet, tím líp.

„Prosím, nedělej takové problémy, Jacku,“ zaprosila opět Camilla. „Je to spořádaná společnost.“

Přikývl. „Já vím. Nechutné, že?“ Škrobenost a Almack's byly vždy nerozlučnými přáteli, a jak se Jack rozhlížel po místnosti, nepozoroval žádný důkaz, že

by vztah ochladl. Jeho přítomnost už si vysloužila několik upřených pohledů, které opětoval, a polohlasitých poznámek, jež předstíral, že ignoruje. Kdyby neměl šlechtický titul, jeho malou společnost by nepochybně do těch posvátných páchnoucích prostor vůbec nepustili.

Ogden Price vyndal z kapsy stříbrnou dózičku a otevřel ji. „Víš, Dansbury, mohl bys pro jednu strávit večer společensky přijatelným způsobem,“ prone-sl ledabyle, nabral špetku šňupacího tabáku a vdechl. „Koneckonců tě to nezabije a pochybuju, že by tenhle zážitek tvou pověst seabeméně očistil.“

Jack chtěl užuž odpovédět, pak se zarazil, protože něco upoutalo jeho zájem. Price měl Almack's v lásce skoro stejně málo jako on. Dva z jeho společníků měli zřejmě pro účast na dnešním večeru nějaké skryté motivy. Zadíval se na přítele a všímal si, jak uhýbá šedýma očima a jak ho zřejmě nevysvětlitelně fascinuje tabatěrka.

„Která to je, Prici?“ Přistoupil blíž, aby byl slyšet přes tóny bujarého lidového tance a brebentění stovky jazyků.

Price mžikl zrakem k jeho očím a zase ho sklopil. „Žádná,“ opáčil až příliš rychle a zaklapl tabatěrku. „Jen pěkná tvářička.“ Stříbrná nádobka znovu zmizela v jeho kapse. „Obdivovat člověk může, jak víš.“

„To skutečně může,“ souhlasil Jack a značně se rozveselil. Jestliže Ogden našel nějaký *objet d'intérêt*, lze se aspoň těšit na trochu zábavy, než uprchne zpět do temnějších zákoutí Londýna, jimž dává přednost. „A má ta obdivuhodně pěkná tvářička nějaké jméno?“

„Jacku, zatanči si se mnou,“ přerušila ho Camilla, zavěsila se do něj a její hřejivá blízkost v dusném hor-ku místnosti působila jako rozpálená pec.

„Ne, konverzuju s Pricem.“ Přál jí všechno nejlepší a šťastnou cestu při nalezení méně jízlivého šlechtice, který by jí dělal společnost, ale neměl v úmyslu vypadat jako hlupák, zatímco ho bude hledat. Místo toho se znovu zaměřil na Price, připraveného k lovu. „Takže, hochu...“

„Jacku,“ zaprotestoval znovu.

„Pojďte, lady Maguireová, já si s vámi zatančím,“ nabídl se Ernest s větší mazaností než obvykle.

Camilla zafuněla a povzneseně přijala Landonovu ruku. „Aspoň že je tu dnes večer jeden gentleman jaksepatří.“

„Radši Landon než já,“ zaševelil Jack a sledoval, jak se vzdalují.

Lady Maguireová sice toužila po večeru ve spořádané společnosti, ale rozhodně nebyla podle toho oblečená. Její vínová a šedá toaleta se odrážela od mdlých květinok pobledlého shromáždění jako krev a při hlubokém pukrleti se před jejím tanečním partnerem odhalovala většina jejích půvabů – účinná reklama na služby, jež poskytovala.

Jack se vrátil pohledem k Priceovi. Ačkoliv na něj okolí hledělo poněkud ustrašeně, v posledních několika měsících měl pocit, že mu hrozí spíš smrt nudou než čepelí nějakého duelanta. Trýznění Ogdena mu poskytne aspoň nějaké rozptýlení. „Abychom neodbýhali – kdo je tvá záhadná kráska, Prici?“

„Nech toho, Dansbury,“ opáčil Price, zjevně podrážděný. „Nestojí to za tvé vtipkování. A pohled každopádně ještě nemusí znamenat touhu. Obdivovat ženu je jako obdivovat sochu, člověk může projevit uznání příjemným tvarům, aniž by chtěl kupovat.“

Jack zvedl obě obočí. „Teď už mě to doopravdy fascinuje. Ještě nikdy jsem od tebe neslyšel slova *pěkná*,

obdivuhodná a příjemná v souvislosti s jedinou žen-
skou. Pověz mi, jak se jmenuje.“

Price se dotčeně zamračil a ukázal na hlučné hejno
slečen, shromážděných podél okrajů sálu a čekajících,
až je někdo vyzve k tanci. „Běž obtěžovat nevinátka.“

„Lišák má radši slepice než kuřata,“ opáčil Jack po-
baveně. Ty hloupé, uculené děvenky byly dost naiv-
ní, aby jim jeho pověst připadala romantická, a příliš
štrobené a nemotorné, než aby mu stály za námahu.
„Budeš potřebovat lepší rozptýlení, obávám se. Letoš-
ní vrh nevypadá o nic slibněji než loňský.“

„Proboha, Dansbury. Slituj se,“ vzdychl Price.

„Ani za nic. Co kdybys nás oba ušetřil trápení, ať
na tebe nemusím dotírat, a ukázal mi ji?“

„Ani tu není.“ Price nepřítomně přivolal gestem lo-
kaje, obtěžkaného tácem sklenic ochucené ratafie. Jed-
nu si vzal a druhou vrazil Jackovi. „Ach, není tamhle
lord Hunt? Já myslel, že je ještě v Indii.“

Jack se ani nenamáhal s pohledem. „Vrátil se víc než
před týdnem. Už jsem ho obral skoro o čtyři sta ba-
bek v hazardu, a on si ještě pořád myslí, že se dobře
baví. Neměň téma. Tahle děvenka je očividně důvod,
proč ses přidal k naší výpravě do spořádané společnos-
ti, a taky důvod, proč jsi se mnou odmítl utéct do Jeza-
belina harému, když se naskytla příležitost.“

„Ne, není. Ty...“

„Ne? Tak co je na ní špatného? Třeba šilhá nebo má
někde ošklivou bradavici?“ Zasmál se, jak se Price
mračí. „Výrazné mateřské znamínko, nedostatečné po-
prsí, šišlání, hrb, pleš...“

„U všech čertů, Dansbury! Nech toho!“ S výrazem
nevýslovné dotčenosti namířil Price prstem ke vcho-
du. „Tam – právě dorazila. Teď se pobav, ať to máme
za sebou.“

Jack se otočil, zahlédl bílé šaty a obdařil přítele krátkým pohledem, plným předstírané hrůzy. „Debutantka? Styd’ se, Prici, pobláznit se do mladé a nevin-...“

Na deset vteřin hlučný lidový tanec, kdákavý smích lady Penderové za jeho zády, šoupání střevíců tanečniců plujících po kluzkém parketu a samotné Almack’s jednoduše přestaly existovat. Smaragdy, říkal si v duchu... Její oči mají barvu smaragdů. Zastavila se ve dveřích a rozhlédla se po přeplněném sále, jako by hledala známou tvář. A pak se ten zelený, jiskřivý pohled střetl s jeho očima a způsobil mu šok, až se mu málem rozdrkotaly zuby.

Jack se zvolna nadechl a její pohled opětoval. Jakoby v omámení, aniž chtěl a mohl odtrhnout oči od jejích, vnímal i zbytek její postavy. Vlasy temné jako nejčernější půlnoc měla zapletené do složitého módního uzlu na temeni hlavy, z něž uniklo několik kadeřavých pramínků, rámujiících vysoké lícní kosti. Kontrast ebenových vlasů s hladkou smetanovou pletí byl tak úchvatný, až vypadala téměř jako socha, umělecké provedení dokonalosti. Oči však měla jasné, zaujaté a velmi živé. Jako by se upíraly do těch jeho se stejnou překvapenou intenzitou, jakou sám pociťoval. Na lících se jí objevil slabý ruměnec, rty jí zvlnil úsměv – a pak mu výhled zakryli tanečníci.

Zamžikal. „Andělé a spásy mocnosti nás ochraňte¹,“ zamumlal.

„*Hamlet*?“ opáčil Price.

Jack sebou trhl. „Prosím?“

„Citoval jsi *Hamleta*. To na tebe musela zapůsobit.“

„Aha.“ Jack odolal nutkání znovu se zahledět jejím směrem a místo toho upil broskvové ratafie. Naštěstí

¹ William Shakespeare: *Hamlet*. Překlad J. V. Sládek

byla opravdu příšerná. „Dobrý bože.“ Zamračil se a předal sklenku lokajovi. Když se znovu obrátil k Priceovi, měl opět ve tváři cynický výraz, ačkoliv nedočkavost a vzrušení mu žhnuly těsně pod pokožkou jako horečka. „Jenom že jsem si díky tobě představoval všechny možné hrůzy. Nečekal jsem nic zdaleka tak... přitažlivého. Kdo to je?“ Neschopen odolat se otočil, aby ji znovu vyhledal.

„Já... ehm...“

„Říkal jsi, že nechceš kupovat.“ Ten pronikavý, nepolevující zájem se mu vůbec nepodobal, ale nedal se ignorovat. Když znovu pohlédla směrem k němu a pak promluvila k mladé ženě po svém boku, poznal, že to určitě cítí stejně jako on. Jestli jí bije srdce v hrudi a má aspoň kousek mozku, určitě něco cítí. „Tak kdo to je?“

„Ledová královna,“ ozvalo se vedle něj. Camilla se vrátila a zavěsila se do něj. „Podívej se na ni. Jde po ní polovina londýnských lordů. Nance už ji prý požádal o ruku.“

Značnému kouzlu lady Maguireové zjevně žádný bohatý pán nepodlehl a Jack vraštil čelo, protože mu její soustavná přítomnost už byla protivná. Znovu zaměřil pozornost na dívku. Dav pánů, soupeřících o místo v jejím tanečním pořádku, byl dost velký – a většina z nich ani nebyla nijak zvlášť mladá.

Na mysl se mu vetřel další verš ze Shakespeara – něco o sněžné holubici v hejnu kavek² – ale přísně si zakázal pronést ho nahlas. Možná trpí deliriem, způsobeným horkem v přetopeném sále. Přesto byl dost při smyslech, aby si všiml, že jemný květinový vzorek ve-

² „Jak v hejnu kavek holubice sněžná“ – William Shakespeare: Romeo a Julie, překlad J. V. Sládek

tkaný do její slonovinově bílé toalety má přesně stejnou smaragdovou barvu jako její oči a stejně sytý odstín má i stuha v jejích černých vlasech a střevíčky s měkkou podrážkou, vyčnívající pod sukní. A také byl dost vnímavý, aby pochopil, že se na ni nechce jenom dívat. Dívání je pro ostatní ropuchy v místnosti. „Zatuchlá banda kroužících supů.“

„Co bys čekal?“ špitla mu Camilla do ucha s výrazně vyšším zájmem o jeho společnost, když se teď díval na jinou. „Jen ti nejctihodnější jsou dost dobří pro Lilith Bentonovou.“

„Tím pádem jsi vyřazený ze soutěže, vid', Jacku?“ zasmál se Ernest.

„Lilith Bentonová,“ opakoval Jack tiše. Ona a její společnice, vysoká dívka s kadeřavými blond vlasy, kterou si mlhavě pamatoval z minulé společenské sezony, stály, hovořily se svými obdivovateli a šeptaly si spolu. „Kdo je ta dívka s ní?“

„Slečna Sanfordová, mám za to,“ odvětil Ernest.

„Ano, to je ono.“ Jack nepřítomně kývl a vyprostil paži z Camilliny. „Omluvte mě na chvíli. Mám za to, že dnes už jsem svou povinnost vůči tobě splnil, má drahá.“

Camilla s hněvivým prásknutím rozevřela vějíř, ale věděla, že nemá cenu protestovat, když se otočil a klestil si cestu přes přeplněný parket.

Slečna Bentonová teď nepochybně poslouchala od své společnice zevrubný popis všech děsivých detailů jeho povahy. Ačkoliv je stěží mohl popírat, nepřípadal si dnes večer ani jako nějaký obzvláštní netvor. Pár úsměvů a lichotek obvykle stačilo k získání důvěry i té nejzkušenější dámy, a školačka bude sotva vyžadovat takovou námahu. Ovšem školačka neškolačka, byla nádherná.

Jack ignoroval dva muže, stojící přímo za ní, zřejmě otce a bratra, a místo toho se zastavil před dívčinou společnicí. „Slečno Sanfordová.“ Šarmantně se usmál a uchopil slečniny prstíky do svých.

Zírala na něj s otevřenými ústy.

„Moc rád vás zase vidím.“ Pustil její ruku a ona jí ucukla, jako by se opařila. „Doufal jsem, že mě snad představíte své půvabné společnici.“

„Ach... já... vy...“ koktala slečna Sanfordová.

Ačkoliv Jack vnímal dívku vedle sebe, nechtěl se na ni podívat, dokud na ni nebude moct promluvit a chopit se její ruky. Intenzivně se jí toužil dotýkat, skoro cítil, jak mezi nimi proudí žář. Zvolna se nadechl a vítal nezvyklou touhu, která mu proudila v žilách.

„Buďte tak laskava, slečno Sanfordová,“ přemlouval ji.

„Ano – ach ano,“ vypravila ze sebe nakonec, celá zrudlá. „Lil, to je... ehm, markýz z Dansbury. My... mylorde, slečna Bentonová.“

Jack se k ní konečně otočil. Byla menší, než mu předtím připadala, skoro o třicet centimetrů menší než on. Drobná a štíhlá, úchvatná, s poprsím, jež jako by si říkalo o to, aby na jeho počest někdo napsal báseň. Putoval zrakem nahoru a vnímal každičký centimetr, jako by skutečně byla výtvarným dílem. U rtů se zastavil – nejen proto, že byly plné a rudé a on je toužil ochutnat, ale proto, že byly sevřené do pevné, rovné čáry, naprosto odlišné od lákavého pohledu, jímž ho předtím obdařila.

„Slečno Bentonová,“ pronesl, když dorazil zrakem k jejím očím. „Těší mě, že vás poznávám.“ Sáhl po její ruce, ale ona s mírným trhnutím schovala obě za záda a o krok ucouvla.

Smaragdové oči se zadívaly přímo do těch jeho. „Vážím si toho, že vaše dosti... zevrubná prohlídka

mé osoby mě uznala za vhodnou, abyste se mnou pohovořil, mylord. Nicméně já jsem se informovala na vaši pověst – a zjišťuju, že jste někdo, s kým se *nechci* poznat. Hezký večer.“ Otočila se zády a odkráčela ke svým obdivovatelům.

Jack zůstal chvíli vyjeveně stát na místě. Ta holka ho skutečně *odmítla*. Slečna Sanfordová pronesla něco nesrozumitelného, udělala rychlé pukrle a také odkvačila. Pohyb ho probral, shlédl na svou nataženou ruku a zvolna ji zase spustil.

Jeho divoká pověst z něj obvykle u smělejších hostitelek činila zajímavého hosta při těch vzácných příležitostech, kdy navštívil jejich plesy a soirée. Ženy byly sice vůči němu ostražitě, ale *nikdy* ho neurážely do očí. Tohle odmítnutí určitě všichni viděli, už slyšel vlnu tichých pošklebků a chichotání, šířící se po společenském sále. Černý vztek a frustrace mu zahořely hluboko v hrudi a šířily se žilami až do zaťatých prstů. Ona tu přitažlivost mezi nimi předtím cítila; *věděl* to. A právě odmítla toho nepravého.

Jack odkráčel zpět ke svým kumpánům.

Priceovi stačil jeden pohled do jeho tváře, aby začal vtřít hlavou. „Je to ještě děcko, Jacku. Nech to být.“

„Proč jí říkají Ledová královna?“ zeptal se markýz sevřeným hlasem Camilly.

Pousmála se. „Při tom, jak rád si o všem udržuješ přehled, nemůžu uvěřit, žeš o ní ještě neslyšel. Její matka byla Elizabeth Bentonová, vikomtesa Hambleová.“ Zvedla namalované obočí při pohledu na jeho temný, nezměněný výraz. „Ne? Styď se, Jacku. Lady Hambleová je ta, co si začala s hrabětem z Greytonu a utekla od rodiny asi před šesti nebo sedmi lety.“

Tím se vysvětlovala jeho nevědomost. „Byl jsem ve Francii,“ podotkl. Camillin úsměv ochabl. „Pokračuj.“

„Jacku,“ začal znovu Price.

Landon luskl prsty. „Už si vzpomínám. Greyton potřeboval peníze, aby zahnal jestřáby – byl na pokraji bankrotu. Myslel, že lady Hambleová má nabitou prkenici, a odloudil ji. Ukázalo se však, že všechn majetek je psaný na jejího manžela a ona nemá ani halíř. Nechal ji v Lincolnshiru a týden nato se oženil s lady Daphne Haverovou. Ta má zajecí pysk, ale její papá měl takovou radost, že se jí zbaví, až vykoupil Greytona z dluhů.“

„Lord Hamble odvezl rodinu z Londýna,“ chopila se slova Camilla. „Když se s prosíkem vrátila, vyhodil ji. Pár měsíců potom zemřela na nějakou nemoc, ale on se od té doby do města nevrátil. Ted’ dosáhla Ledová královna zletilosti a vydala se obnovit dobré jméno rodiny.“ Ušklíbla se. „A věřte mi, ona to dokáže – Slečinka Ctihodná.“

Jack se znovu zahleděl na druhý konec sálu. Tančila valčík s hrabětem z Nance a Jack se při pohledu na pár chvilku kabonil. Od toho odmítnutí se na něj ani nepodívala a on se v duchu ptal, jestli si snad nemyslí, že se ho zbavila. Druhá chyba, jíž se dnes večer dopustila. „To je otec, co přišel s ní?“

Lady Maguireová přikývla. „A ten druhý je její bratr William.“

„Toho jsem tuhle v Navy Clubu obehral o dvě stě liber,“ doplnil Landon. „Kluk se v kartách vůbec nevyzná.“ Zazubil se. „Později se s ním mám sejít v Boodle’s.“

„Jacku,“ zaprosil znovu Price. „Pro spásu boží...“

„Říkal jsi, že nemáš zájem o koupi,“ odsekl Dansbury. „Změnilo se to?“

„No, nezměnilo,“ ohradil se Price, „ale přece nemyslíš vážně...“

„Tak toho nech nebo jdi pryč,“ pokračoval Jack zlověstně. Přinutil se k temnému pousmání. „Chci si pohrát.“

„Já to věděl,“ zachechtal se Landon. „Nebude ctihodná dlouho.“ Obrátil se k Priceovi. „Sto babek, že Ledová královna bude do konce sezony zahřívát Jackovi postel.“

„Ta mrňavka s malými nadry?“ zasmála se Camilla jízlivě. „Jack by se neobtěžoval. Kromě toho, ona se nechce zahřát. Nesnáší čertoviny a už má obavy, že její bratr v Londýně sejde na scestí.“ Zatahala Jacka za rukáv. „Jdeme,“ lákala ho. „Stejně to tady nesnášíš.“

Jack mžikl pohledem k řečenému bratrovi. Vysoký chlapec se světle hnědými vlasy vypadal jako čerstvě vyšlý z univerzity a podle toho, jak se tvářil, to s ním jen šilo, aby se dopustil něčeho smělého a zbrklého.

„Scestí a čertoviny jsou má specialita, má milá.“ Vyprostil se ze sevření lady Maguireové. „Třeba bych mohl pomoci.“

„Jacku,“ zaúpěla.

„Žádné strachy, Cam. Price tě doprovodí domů.“ V duchu si poznamenal, že jí ráno musí poslat nějakou diamantovou maličkost, aby rozptýlil veškeré nevhodné pocity žárlivosti a aby zůstala zticha, dokud si nenajde další životní lásku.

Jack uměl být velice trpělivý a měl jednoznačně v úmyslu postarat se, aby Ledová královna do konce společenské sezony jaksepatří roztála.

Napadla ho další věta ze Shakespeara a pochmurně se usmál. „*Fúrie války pustí ze řetězu,*³“ zarecitoval, pak mrkl na Ernesta. „Myslím, že půjdu do Boodle’s s tebou a mladým Williamem.“

³ William Shakespeare: Julius Caesar, překlad Martin Hilský

KAPITOLA 2

„Tamhle je Mary Fitzroyová.“ Penelope Sanfordová se naklonila k uchu Lilith a promluvila šeptem. „Myslíš, že už slyšela o včerejším večeru?“

„Pššš, Pen.“ Lilith upírala oči přímo k přední části místnosti, kde lady Josephine Delpointová hrála na klavír *Pro Elišku*. Dotyčná skladba se těšila obzvláštní oblibě, navzdory průměrné interpretaci. „Poslouchám.“

„Ale Lil, Mary omdlí jako špalek, až se dozví, co jsi řekla markýzovi z Dansbury.“

Lilith s utrápeným povzdechem pohlédla na přítelkyni. „Byla bych naprosto spokojená, kdyby ses už nikdy nezmínila o včerejším večeru ani o markýzovi z Dansbury,“ pronesla tlumeným hlasem. „Bylo to jednoduše krátké, nešťastné setkání a už je to za námi.“

„Bylo to nádherné,“ trvala Penelope zarputile na svém. „Škoda, že nejsem tak smělá.“

„Nebylo to smělé,“ namítla Lilith zamračeně. Teta Eugenia po jejím druhém boku zafuněla a zaškaredila se na ni. Lilith rychle smazala zakaboněný výraz z obličeje a napřímila se. Jak ji teta poučila už tisíckrát, dá-

ma se během klavírního recitálu nemračí, pokud nechce budít dojem, že na interpretku žárlí.

Když skladba skončila, Lilith se připojila ke zdvořilému potlesku a Eugenia Farlaneová vstala. „Můžete jít ke stolu s občerstvením, děvčata,“ oznámila úsečným, suchým tónem. „Jen uždibovat, samozřejmě. Musím jít poblahopřát lady Delpontové ke skvělému výkonu lady Josephine.“ V jejím bledém, hubeném obličejí to krátce zacukalo. „Lze jen doufat, že poslední skladba bude o trochu víc odpovídat jejímu nadání.“

Lilith udělala pukrle. „Ano, teto.“

Jakmile byla z dohledu, Penelope zatahala Lilith za ruku. „Pojď, jdeme najít Mary.“

„Pen, to ne,“ opáčila Lilith rozhořčeně. „Čím dřív se na to zapomene, tím líp.“

Penelope se širokým úsměvem sepjala ruce před tělem jako operní diva. „Mylorde, informovala jsem se na vaši pověst a nepřeju si s vámi konverzovat.“ Ach, Lil, už jsem myslela, že vytáhne pistoli a zastřelí tě přímo uprostřed Almack’s.“

Lilith se ohlédla přes rameno, ale, chválabohu, teta Eugenia a lady Delpontová zůstávaly hluboce pohroužené v rozhovoru. Teta by nenalézala nic než drsná slova pro klepy, týkající se někoho jako Dansbury. Panní Farlaneová už pronesla pěkných pár drsných slov i na adresu Lilith. Stephen Benton se dopustil té chyby, že se oženil s Elizabeth Hardingovou, a Eugenia si vytyčila za osobní cíl zajistit, aby bylo Bentonovo jméno očištěno. Někdy Lilith litovala, že se k tomu nedokáže stavět s takovým západem. „Nemohla jsem dost dobře dovolit, aby se mnou mluvil, Pen, ale zastřelit?“ pokračovala skepticky. „Pro spásu nebes, nebuď tak melodramatická. Řekla bych, že spořádání lidé se s ním odmítají bavit každou chvíli.“

„To si nemyslím.“ Slečna Sanfordová zamířila jako první k davu kolem stolu s občerstvením. „Po pravdě si myslím, že nemluví se spořádanými lidmi nijak často. Za celou minulou sezonu jsem se s ním setkala jen třikrát.“ Potlačila zahihňání, skryté za vyšíváním kapesníčkem. „Jenomže já nenavštěvuji kluby a hráčská doupata.“

Lilith se konečně usmála. „Ted’ už jsi úplný bláznek. Opravdu už se o něm nechci bavit.“

„Ale tys ho naprosto *ignorovala*,“ naléhala Pen a znovu se do ní zavěsila, „a já o tom musím povědět Mary.“

„Ach Pen, prosím, ne,“ zaprotestovala Lilith opět, ale nadarmo.

Na Mary zřejmě udělalo značný dojem, když ji Penelope zatáhla stranou a živě jí příběh vyprávěla. Lilith už vyslechla lecjaké historky o markýzovi, dřív než do Londýna vůbec vkročila; divoké historky o soubojích a pití a hazardu a sukničkářství. Ačkoliv nečekala, že se s ním někdy setká, představovala si ho jako napůl pantera a napůl d’ábla, který budí hrůzu v každé spořádané ženě, k níž se přiblíží.

Přesto ale nebyla ani v nejmenším zasažena děsem. Možná uhranutá – aspoň na chvíli. Rozhodně vypadal jako d’ábel, oděný v černém bez ozdob, které by stály za řeč, když upoutal její pozornost pouze zásluhou své temné podmanivé osobnosti a tmavých čarovných očí.

Markýz z Dansbury byl vysoký, s tmavými vlnitými vlasy o trochu delšími, než velela současná móda, vysokými lícními kostmi a klenutým sardonickým obočím. Zatínala ruce za zády, aby si nevšiml, jak se jí třesou, když na ni promluvil tím hlubokým, melodickým hlasem. A dokud ji Penelope neinformovala, o koho se jedná, velice si přála se s ním seznámit. Ke svému ne-

utuchajícímu vzteku na něj nedokázala přestat myslet a v duchu se ptala, jaké by to bylo, ocitnout se v hledáčku někoho tak divokého, jako byl on.

„Lilith, ty jsi tak statečná,“ rozplývala se slečna Fitzroyová, ovívajíc si obličej vějířem. „Nevím, co bych udělala, kdyby mě oslovil.“

„O nic nešlo,“ trvala na svém Lilith, kterou už ten ustavičný obdiv začínal dopalovat. Ohlédla se a zjistila, že na doslech se právě ocitla paní Pindlowideová. „A prosím, neříkej už nikomu, co se událo,“ pokračovala tlumeným hlasem. „Jestli někdo včera večer něco viděl, bude se pouze domnívat, že mě požádal o tanec a já s lítostí odmítla, protože můj taneční pořádek už byl plný.“

„Ale Lilith, nebála ses?“

Lilith svrátila obočí. „Proč bych se, propána, měla bát?“

„Copak to nevíš? Jednou jednu ženu zabil, protože ho urazila.“

Lilith na okamžik zkameněla, protože si vzpomněla na třpyt hněvu v těch tmavých očích. Přinutila se k nevěřicnému úsměvu. „To určitě není pravda.“

„Ach, ale je,“ ozvala se Penelope. „Ve Francii, před šesti nebo sedmi lety. Vyprávěl mi o tom můj bratranec Samuel. Urazila ho a on byl velice opilý a zastřelil ji.“

Takže *opravdu* byl tím temným, amorálním démonem jako v těch historkách. Záblesk zklamání ji samotnou překvapil. „Nejspíš bych tedy měla být ráda, že včera večer nebyl opilý.“

V duchu se znovu ptala, co ji to, propána, popadlo, že s ním vůbec mluvila. Prosté mlčení nebo zdvořilé pokývnutí a pozdrav by posloužily stejně – vlastně mnohem líp. Ačkoliv podle všeho nebyl markýz z Dansbury někým, koho je možné se zdvořile zbavit.

Proč ho povzbuzovala, aby ji oslovil? Neměla co civět na úplně cizího člověka – ale jakmile se setkali očima, bylo to... mimořádné. Ačkoliv o sobě Lilith věděla, že je inteligentní a praktická žena, nebylo nic logického v tom, jak jí začal uhánět tep při pouhém pohledu na něj. Ale někdo s jeho pověstí by mohl tu její zničit už jen nepatřičným pohledem. Díky nebesům, že odešel z Almack's krátce poté, co ho odmítla.

Vzpamatovala se. Měla příliš mnoho jiných starostí i bez nešťastných zmatků s markýzem z Dansbury. Lionel Hendrick, hrabě z Nance, ji včera večer znovu požádal o ruku a stejně tak i pan Varrick, syn vikomta Sendleyho.

„Víš něco o Peteru Varrickovi?“ zeptala se, zvedla ze stolu piškot a uždíbla z něj.

„Má podřobaný obličej,“ opáčila Penelope hbitě a nakrčila nos.

„To vím. Ale neslyšelas něco o jeho povaze?“

„Chceš říct, že je ti jedno, když vypadá, jako by ho přepadlo hejno slepic?“

„Ovšemže by mi byl u manžela milejší příjemný zevnějšek,“ připustila Lilith neochotně a litovala, že se nemůže šklebit a mračit a hihňat jako Pen. Místo toho, jak jí bylo ustavičně připomínáno už od matčina útěku, se musela vždy kontrolovat. Spočívala na ní příliš velká odpovědnost; nemohla si dovolit podléhat impulzivnímu chování, takříkajíc. Ani v myšlenkách. „Ovšem není to nezbytné.“

„Ale Lil, vždyť je příšerný.“

„Má dobrou pověst, je tichý,“ naléhala.

„To je hrobka taky.“

Lil se ohlédla po tetě a ztlumila hlas. „Nemám zrovna na vybranou.“

Penelope se smutně pousmála. „Já vím. Omlouvám

se.“ Navzdory tomu, jak byla veselá, měla v sobě Pen značnou empatii a Lilith považovala za štěstí, že může stavět slečnu Sanfordovou na první místo mezi svými přítelkyněmi. „Kde je dnes odpoledne tvůj bratr?“ zeptala se Pen, čímž chválabohu změnila téma. „Pokud se smím zeptat.“

„Ovšemže smíš. Řekla bych, že William je ještě v posteli a vyspává včerejší zábavu. Vrátil se domů až v šest ráno. Řekl Bevinsovi, že získal skvělou novou partu kamarádů, mohl si prohlédnout zevnitř něco, čemu se říká Jezabelin harém, a prohrál deset liber. Což patrně znamená padesát.“

Její bratr odhodlaně řádl už od příjezdu do Londýna. Právě ukončil čtyřleté studium v Cambridgi, které nesnášel, poprvé v životě měl peníze, a tak byl snazším terčem, než se domníval. Obnovit čest rodiny bylo už tak dost gargantuovským úkolem i bez Williamova divočení.

„Určitě to bylo naprosto nevinné,“ ujišťovala ji Pen. Lilith vzdychla. „Ach, to pochybuju.“

„Tak kdo tě vlastně zatím požádal o ruku?“ vrátila se Mary k tématu, jež bylo jejímu srdci nejbližší. „Já dostala jen jednu nabídku od Freddieho Pamblyho – a tatínek říká, že nemá dost nabitou prkenici, aby to vyvážílo jeho prázdnou hlavu.“

Lilith se zasmála. „Pár nabídek jsem dostala,“ připustila, „nicméně mám za to, že není slušné o nich mluvit.“

„Ale kuš,“ odsekla Pen a obrátila oči v sloup. „Dostala čtyři nabídky. Hrabě z Nance, pan Varrick, pan Francis Henning a pan Giggins.“

„Ale co Jeho Milost?“

Penelopin úsměv se vytratil. „Pst, Mary.“

Lilith rovněž rázem opustila veselost a projelo jí mírné zachvění. „Od vévody z Wenfordu jsem žádnou

nabídku k sňatku nedostala. Prosím, nic neříkej,“ pokračovala polohlasem, „ale doufám, že se poohlédne jinde.“

Geoffrey Remdale, vévoda z Wenfordu, byl stejně starý jako Jiří, šílený král Anglie, a povídalo se, že v mládí oba muži bývali přáteli. Lilith bylo zatěžko uvěřit, že by Jeho Milost někdy někoho nazývala přítelem a že by se kdy zasmála nějakému vtipu, nebo i usmála nějaké vtipné poznámce. Bělovlasý vévoda s ocelově šedýma očima nad jestřábím zobanem nosu ji vyhledal při slavnostní večeři u lady Neulandové a vyptával se na její věk, váhu a výšku, jako by byla nějaký kuň. Od té doby Wenford už dvakrát oslovil na večírcích jejího otce a strávil s ním několik minut v debatě. Otec jí nikdy neprozradil, na jaké téma hovořili, ale jednou se usmál, když se zeptala, zda se nedozvěděl něco zajímavého. Jeho dobrá nálada ji znervožňovala.

Wenford byl třikrát ženatý a všechny tři manželky pohřbil, přičemž mu žádná z nich neporodila dědice. Povídalo se, že po šesti měsících manželství jeho poslední nebožka, o polovinu mladší než on, a i tak o deset let starší než Lilith, jednoho večera ulehla na lože se sklenicí bezinkového vína s bohlavem, raději než aby se ráno znovu probudila ve Wenford Parku. I když to znělo jako dramatické fantazírování, Lilith se to vybavilo v mysli pokaždé, když se ty výstřední, napůl šílené oči upřely směrem k ní.

„Lil?“

Lilith sebou trhla a znovu pohlédla na Pen. „Prosím?“

„Vypadáš náramně ustaraně. Žádné strachy. Jeho Milost si určitě najde nějakou kyselou vdovu, které bude připadat jako ztělesněná romantika.“

Lilith se zdráhavě usmála. „Ano, nejspíš máš pravdu. Řekla bych, že se ptá na výšku a váhu všech debutantek.“ Usmála se ještě víc. „Dodržuje požadavky říše, víš.“

„Dámy a pánové,“ zarecitoval majordom, ačkoliv dnes odpoledne bylo mezi přítomnými žalostně málo pánů. „Zaujměte laskavě svá místa. Lady Josephine bude pokračovat ve vystoupení.“

Lilith se s povzdechem otočila, aby vyhledala tetu. Ona a Penelope už byly v polovině cesty do hudebního salonku, když se někdo za nimi zajíkl. Vlna šepotu začala na protějším konci síně a blížila se k nim. Lilith se obrátila – a zkoprněla.

Do schodů za viditelně znervózněným lokajem a v doprovodu dalšího pána stoupal markýz z Dansbury. Jeho společník se tvářil rozpačitě, rty sevřené v neveselém omluvném úsměvu. Dansbury vypadal naprosto nenuceně, když kráčel davem civilních žen. Včerejší strohý černý večerní úbor vyměnil za kabát v barvě lesní zeleně a béžové kalhoty, ale světlejší barvy nijak nesnižovaly dojem, že je nebezpečný. Stejně tak jeho mírně pobavený výraz, když se zastavil před lady Delpontovou a chopil se její ruky.

„Mylady, omlouvám se, že jdu tak velice pozdě. Teprve jsem se probudil.“ Naklonil se, jako by pronášel důvěrné sdělení, ačkoliv se nenamáhal ztlumit hlas. „Včera v noci jsem byl úplně nadranc, víte. Absolutně nametený.“

Pen vedle Lilith potlačila užaslý smích. Lady Delpontová byla zuřivá abstinentska a povídalo se, že po dvacet let manželství nedopustila, aby do jejího domu – nebo do manželova chřtánu – vstoupila jediná kapka ďábelského nápoje.

„Já...“ Lady Delpontová otevřela ústa, zase je zavře-

la, rozhlédla se po dychtivých tvářích hostů a nasadila na zrudlý obličej úsměv. „Inu, jsem ráda, že jste přišel včas, abyste vyslechl poslední skladbu, mylordě.“

„Skvělé.“ Dansbury ukázal na svého společníka. „Znáte Ogdena Price, vidíte? Price, lady Delpontová.“

Pan Price s nejistou úklonou přistoupil, aby se chopil ruky hostitelky. „Lady Delpontová.“

„Pane Prici.“ S vyvalenýma očima, jako by se právě ocitla uprostřed oživlé noční můry, se lady Delpontová obrátila zpět ke svým hostům. „Půjdem?“ S nervózním zachichotáním pokynula všem směrem k hudebnímu salonku.

„Taková drzost!“ zasyčela Lilith, když si Dansbury položil hostitelčinu ruku na předloktí, aby ji doprovázel. Pan Price se vlekl za nimi, zatímco zbytek shromáždění se hrnul vpřed, aby o nic nepřišel.

„Myslíte, že ho lady Delpontová opravdu pozvala?“ zeptala se Mary.

„Určitě nic takového neudělala. Ale jak ho mohla přede všemi odmítnout?“

„Pojď, Lilith,“ zavelela teta ode dveří.

„Lil,“ zašeptala Pen, když spěchaly zpět na svá místa, „co budeš dělat?“

Lilith koutkem oka sledovala, jak Dansbury usedá na židli v řadě před ní, o několik sedadel dál. „Nebudu dělat nic,“ odpověděla polohlasem. „Rozhodně to není moje vina, že sem přišel.“

Lady Josephine stanula u fortepiana a její matka vedle ní, pevně svírajíc dceřinu ruku. „Pánové a dámy,“ oznámila Josephine rozechvělým hlasem, který se vůbec nepodobal tomu sebevědomému, jímž mluvila dříve, „pro vaše... pobavení teď zahraju... zahraju Mozartův *Klavírní koncert č. 23 v A dur*.“ Udělala pukrle.

Dansbury začal tleskat jako první, Josephine usedla a urovnala si noty. Naklonil se ke svému společníkovi a tiše mu něco řekl, pak se ohlédl na Lilith. Štřetla se pohledem s jeho tmavými očima a neuhnula. Na kratičký okamžik se v jeho očích něco změnilo, jako by ho překvapila. Pak mu na rtech vytanul ďábelsky smyslný úsměv a znovu se otočil dopředu.

Lilith se zatajil dech. *Ona* byla důvodem, proč tu byl a trýznil lady Josephine i její matku. Letmo pohlédla na tetu Eugenii, ale její gardedáma něco šeptala paní Hadlingtonové. Vrhla další kradmý pohled na markýze a zjistila, že jeho pozornost se soustředí na ubohou lady Josephine, která chudinka ošklivě mržčila koncert.

Neuměla si představit, že by měla tu troufalost a přišla na společenskou akci, kam nebyla pozvána – a pak oznámila, že jde pozdě, protože celou noc někde popíjela! Přesto tu Dansbury seděl a podle všeho se nesmírně dobře bavil. Odkud se, propána, dozvěděl, že tu Lilith bude?

Zaťala zuby. Začíná být tím bídákem posedlá. Možná je to jen náhoda. On a pan Price možná jednoduše zaslechli hudbu a šli za ní s vědomím, že nebudou odmítnuti. A pouze ho překvapilo, že ji vidí. To je všechno. Shoda okolností.

Koneckonců neudělala včera večer nic špatného, uvažovala dopáleně. Pochybil on, když ji tak směle oslovil a pak si ji prohlížel od hlavy k patě, jako by hodnotil jídlo na talíři!

„Lilith,“ sykla teta.

Lilith zamžikala a obrátila se čelem k ní. „Ano, teto?“

„Nezírej na toho člověka.“

„Já jsem...“ *Opravdu* zírala a potlačila další zamračení. „Ano, prosím.“

„S takovými lidmi nechceme nic mít, ať už patří ke šlechtě, nebo ne. Je to jasné?“

„Ano, teto Eugenie,“ opáčila Lilith škrobeně. „Toho jsem si vědoma. Nijak netoužím po tom, něco s ním mít.“

„To je dobře. Otec by byl velice zklamáný, kdyby viděl, jak civíš na tak neblaze proslulé stvoření.“

To nebylo spravedlivé; zírala jen na Dansburyho zátylek a přála si, aby odešel. Ale hádat se s tetou Eugenií, posedlou spořádaností, by způsobilo jen další nesnáze. „Ano, prosím.“

Koncert se konečně dotrmácel k závěru. Dansbury znovu jako první spustil potlesk, pak přistoupil k lady Josephine, aby jí poblahopřál k jejímu výkonu.

„Strašný chlap,“ bručela teta Eugenia a vlekla Lilith za paži ke dveřím. „Vidím, že teď se pustil do terorizování mladých dívek. Chválabohu, žes měla včera večer už taneční pořádek plný.“

Lilith přikývla a byla víc než ráda, že může uprchnout. Mohla jen doufat, že se markýz z Dansbury *opravdu* jen trošičku baví na účet všech debutantek a ona pouze představovala výběr včerejšího večera. Přesto měla dojem, že cítí v zádech jeho oči, když následovala tetu po schodech dolů a ven k otcovu kočáru.

„Dobrý bože, to byla hrůza,“ utrousil Price, když se ubírali k markýzovu čekajícímu povozu.

Jack dosud pozoroval vůz odvázející Lilith Bentonovou, jak mizí na konci ulice, ale teď se otočil. „Stálo to za to utrpení, myslím.“ Mávnutím poslal pryč vlastní kočár, dával přednost procházce. Potřeboval přemýšlet, a to by nešlo při kodrcání v hustém provozu.

„Kromě toho si tak nějak vybavuju, jak jsi včera večer říkal, že výprava do spořádané společnosti mi prospěje.“

Price se zašklebil. „Řekl jsem, že by neuškodila.“

„No, to ses mýlil. Mladá lady Josephine vydává při hře zvuky jako kočka, když se mrouská. Ale splnil jsem, co jsem si předsevzal.“

„Nepromluvil jsi s ní ani slovo.“ Jeho společník na něj pohlédl úkosem.

„Já vím. Nebylo to nutné.“

Price potřásl hlavou. „Jsi blázen,“ zabručel. „Říkal jsem to už před deseti lety v Oxfordu a od té doby se to jen zhoršilo.“

Prošli po hlavní třídě na Grosvenor Square. Bylo to už dost dlouho, co Jack naposled viděl zevnitř některý ze zdejších domů, jež náležely nejstarším, nejváženějším rodinám v Mayfairu. A bylo to už dost dlouho, co ho někdo z nich přišel navštívit na Grosvenor Square. Aspoň že *jemu* ještě pořád připadalo vtipné, že šlechtic s nejhorší pověstí v celém Londýně žije v jednom ze zdejších nejluxusnějších příbytků. Pokrčil rameny a ledabyle máchl holí. „Opravdu je to teprve deset let od naší promoce? Mně to připadá jako v jiném životě.“

„Já si včera v noci připadal jako stoletý, když jsem poslouchal, jak ten holobrádek mele o svých dobrodružstvích v Londýně,“ opáčil Price teskně.

„Mladý William Benton je klíčová figura v mé hře. Přenech ho mně, buď tak laskav.“

Price vzdychl. „Jen bych rád, abys mě nezatahoval do svých šílených intrik.“

„Opravdu?“

„Ano. Obzvlášť když se týkají nevinátek, která nevědí, jaký jsi ďábel.“

„Ale to ti děkuju, Prici.“ Jack se zastavil, aby vystríhl poklonu, a pokračoval v cestě. „A nikdo není nevinný. Kromě toho si začala ona.“

„Odmítnout tě z dobrých důvodů je mizerná záminka, abys dívku zkazil.“

Patrně ano. Včera v noci, někde mezi čtvrtou a pátou lahví portského, usoudil, že to odmítnutí ho neurazilo. Urazilo ho, jak popírala, že mezi nimi existuje přitažlivost. A *něco* mezi nimi proběhlo; znovu to pocítil dnes, když se setkal s jejím pohledem, krucinál. „Slečna Bentonová tě zřejmě nezná, Prici,“ změnil opět téma. „Jak dlouho jsi říkal, žeš o ni usiloval?“

„Neusiloval. Jak si vybavuju, řekl jsem, že je příjemná na pohled.“

A Beethovenova *Měsíční sonáta* je obyčejná hudební skladba. Jack předpokládal, že to platí stejnou měrou. Kdyby nebyla tím nejkrásnějším, na čem kdy spočinul očima, pak by její opakované přehlížení jeho osoby možná nebylo tak... protivné. Ta holka potřebuje dostat ponaučení, na které nezapomene. A jestli mu všechno vyjde podle plánu, stráví s ní jeden velmi důvěrný večer, aby si vynahradil své nesnáze. „Kam tvůj informátor říkal, že jeho sestra dnes večer půjde?“

„Na operu. *Kadmus a Harmonie*, mám za to.“ Price na Jacka vyčkávavě pohlédl. „Od Lullyho.“

Markýz vzdychl. „Opera.“

Jeho společník přikývl. „Opera.“

„Zatraceně.“ Jack se práskl holí přes holínku. „Mám ještě pořád lóži, ne?“

„Ne že bys ji poslední dva roky využíval.“

„Ano, ale prázdné jí to ohromně sluší, nemyslíš? Zvlášť když kvůli tomu Tarrington tak remcá.“

Price se uchechtl. „Remcá až od té doby, co sis tam pozval jeho milenku.“

„Podmanivé stvoření, ta Amelia. A docela dobrodružka.“ Pohlédl úkosem na svého společníka. „Nepředpokládám, že bys mě chtěl doprovodit?“

„To bych radši dostal mor.“

„Nemůžu dost dobře jít sám...“ Jack se zarazil, ústa mu zvlnilo pousmání. „Ha. Někdy jsem přímo geniální.“

„Copak?“

„Antonia. Můžu ji potom představit Williamovi.“

„Za tohle přijdeš do pekla, jak víš.“

Jack bezstarostně přikývl, v duchu už osnoval večerní manévry. „Už jsem si vydláždil cestu do Jericha. Jestli nemáš žaludek na trochu zábavy, tak si jdi. Ale zpátky tě volat nebudu.“

Price pokrčil rameny. „Někdo ti musí připomenout, jak zlobíš.“

Jack se rozesmál, upřímně pobavený. „Na to mám celý Londýn, hochu.“ A obzvlášť jednu safraportskou holku.

Divadelní lóže přímo vedle lóže lorda a lady Sanfordových zela prázdnotou. Vzhledem k tomu, že *Kadmus a Harmonie* byla francouzská opera, kterou měla Lilith nejméně v oblibě, nemohla se ubránit závisti vůči jejím nepřítomným uživatelům.

„Lilith, sed' rovně.“

Vyslala k tetě dotčený pohled. „Sedím.“

„No, to doufám. Právě nás pozoruje vévoda ze Strattonu.“

Lilith zvedla vějíř a vykoukla přes jeho okraj. Sešora, z luxusní lóže na protější straně divadla, na ni mířilo divadelní kukátko. Rychle stočila zrak k jevišti. „Vadí mi, když se na mě civí,“ zabručela. „Je to náramně neomalené.“

„No, udělej na něj obličej,“ naklonil se k ní William. Ze svého sedadla v zadní řadě lóže klepl lord Hamble syna po zátylku. „Idiote.“

„Au.“ William se sesul na sedadle níž a civěl kolem sebe s výrazem stejné nudy, jakou pociťovala Lilith. Zčistajasna se napřímil a ukázal do sousední lóže. „No ať mě vezme čert. Podívej se na to!“

Lilith se ohlédla a potlačila velmi nezpůsobnou kletbu. Lóže už nebyla prázdná – a markýz z Dansbury měl zřejmě rád operu.

Jack Faraday seděl opřený dozadu, oči upřené na vrcholící drama, jež se odehrávalo na scéně. Vedle něj seděla drobná tmavovlasá žena s péřovým chocholem, který nepochybně stál život několika pštrosů. V šeru plynového osvětlení jeviště se třpytil úchvatný safírový náhrdelník. Dvojice nedbala přibývajících pohledů a šeptem pronášených poznámek z ostatních lóží i prvních řad sedadel v přízemí, tiše spolu rozmlouvala a sledovala vývoj dramatu na jevišti.

Přestávka se dostavila dřív, než čekala, a rychle vstala, aby se přemístila do šera v zadní části lóže.

„Lilith, co to děláš?“ zabručel otec, když mu dupla na nohu.

„Omlouvám se, otče.“

„Á, slečna Bentonová!“ Lilith se zarazila, pak se zvolna otočila. Markýz se vykláněl přes okraj své lóže a vůbec nedbal hluboké propasti pod sebou. Tmavýma očima si prohlížel její modrou toaletu vyšívanou korálky tak intenzivně, až si připadala úplně nahá. „Mylorde,“ pronesla s letným pukrletem a znovu se odvrátila.

William však vstal a spěchal potřást Dansburymu rukou. „Jářku...“

„Dovolíte?“ Teta Eugenia se povýšeně kabonila na markýze.

„Po pravdě, dovolím, ale to vás nejspíš nepřiměje odejít,“ odvětil lítostivě.

Lilith potlačila šokované odfrknutí. Takhle s Eugenií Farlaneovou nikdy nikdo nemluvil – ačkoliv sama by to mnohokrát ráda udělala.

„Stephene!“ zajíkla se Eugenia a máchla vějířem směrem k bratrovi.

„Nestojím o problémy, Dansbury,“ řekl vikomt a vstal.

„Ani já ne, Hamble. Pouze jsem si přál pozdravit vaši dceru a znovu jí poděkovat za její bystrý postřeh včera večer na soirée. Úplně mi to obrátilo život naruby.“

Lilith na něj upírala planoucí zrak. „Já jsem...“

Otec ji vzal za paži a napůl vlekl k zadním dveřím lóže. „Přeju vám hezký večer, Dansbury,“ zabručel, vystrčil ji do úzké chodby a následoval ji ven.

„Co tě to napadá?“ Obličej tety Eugenie byl sevřený vztekem, když doslova vpadla do zadní chodby. „Ty jsi s ním opravdu mluvila?“

„Lhal!“ opáčila Lilith. „Neřekla jsem mu...“

„Tak dost,“ přerušil ji otec. „Williame, jdeme.“

William potřásl hlavou a ustoupil zpět k jejich lóži. „Já asi zůstanu do konce opery, otče. Je to vážně docela zajímavé.“

Sousední dveře se otevřely a do chodby vedle nich vyšel Dansbury. „Propáníčka, způsobil jsem pěkný kravál, že ano?“

Hamble zaťal pěst a Lilith – při vzpomínce na Dansburyho pověst duelanta a v obavách, aby ho otec opravdu neudeřil – vstoupila mezi ně. „Ano, způsobil, mylord. Přeju vám hezký večer.“

Prošla kolem něj, otec a teta ji kvapně následovali.

„Hezký večer i vám, slečno Bentonová,“ zaznělo tiše za jejími zády. „Bylo mi potěšením se s vámi znovu setkat.“

Ačkoliv očekávala další plísňení, její příbuzní mlčeli, když kráčela před nimi ven ke kočáru. Zjevně si pro jednu počínala správně. Lilith vraštila čelo, když se opírala do měkkého sedadla, a v duchu se ptala, kdo, pro všechno na světě, byla ta žena, která se opovážila vyjít na veřejnost s markýzem z Dansbury, a jestli ty hromsky krásné klenoty dostala od něj.

KAPITOLA 3

Lilith seděla u snídaně, když Bevins otevřel domovní dveře, aby vpustil do domu jejího bratra. Vzhledla po zvuku, pak vzdychla a pokračovala v roztírání džemu na toast, ráda, že otec a teta Eugenia ještě nevstali. Bylo ještě příliš časně ráno na další kolo diskuse o Williamově flámování. Přinejmenším teď půjde spát, a než vstane, otec už odejde po svých „politických“ návštěvách, kde se snaží obnovit vztahy, které přerušil, když před šesti lety opustil Londýn.

„Lil?“

Vzhledla. Dveře ranního salonku se pootevřely, ale v úzké škvíře se nikdo neobjevil. „Dobré ráno, William. Nikdo jiný ještě nevstal.“

„Zaplaťpánbůh.“ Dveře se otevřely ještě víc a do místnosti se protáhl její bratr. „Jsem moc utahaný, než abych poslouchal, jak na mě otec huláká.“

Williamův nákrčník byl jaksepatří povadlý, oči měl bratr zarudlé a orámované tmavými kruhy únavy. Výrazně páchl alkoholem a doutníky a – pokud se Lilith nemýlila – dámským parfémem. Co bylo ze všeho nejhorší, široce se usmíval. To nevěstilo nic dobrého.

„Předpokládám, že ses v noci dobře bavil?“

Nalila bratrovi šálek čaje, když se sesul na židli vedle ní. Někdy bylo těžké uvěřit, že je William o tři roky starší než ona, neboť nikdy neoplýval zodpovědností a zdravým rozumem. Otec říkal, že se vyvedl po mamě, stejně důrazně jako trval na tom, že Lilith se po ní *nevyvedla*. Lilith však nebyla přesvědčena o Williamově zdánlivé pošetilosti; domnívala se, že se jednoduše jen bouří. Občas litovala, že to sama nedokáže.

„Ach, byla to nádhera. Víš, myslím, že ani kluci ze školy, kteří už ve městě pobývali, neměli zdání, jaká zábava se tady dá najít.“ Uchopil šálek horkého čaje do dlaní a nahrbil se ještě víc. „Všechno záleží na tom, aby se našinec seznámil se správnými lidmi.“

„Aha.“ Lilith ho pozorovala koutkem oka, zdaleka ne nadšená. „A ty ses tedy se správnými lidmi seznámil?“

William se uchechtl. „Jednoznačně. Vědí všechno o Londýně i o zdejších škvírách a zákoutích.“ Usrkl čaje, pak se naklonil, aby sáhl po plátku opečeného chleba. „U sta hromů, Lilith, tady se konají soukromé karetní večírky, o kterých skoro nikdo neví a na něž je ještě mň lidí pozvaných!“

„Vážně?“ předstírala úžas a podepřela si bradu jednou rukou. „Povídej.“

„Můžeš si dělat legraci, jestli chceš, ale bylo to parádní. A Jack říká, že na Antoniiny karetní večírky chodí nejmň jednou za sezonu i sám Princík.“

Lilith se v útrobách sevřelo něco velmi nepříjemného. „Jack?“

William přikývl. „Jack Faraday. Markýz z Dansbury. Ten se v hazardu vyzná, ale já mám taky pár triků v rukávu.“ Bratr postavil šálek a zazubil se. „Včera v noci jsem ho obral o třicet liber a on vůbec nepřišel na to, jak jsem to udělal.“

„Markýz z Dansbury,“ opakovala Lilith tupě. William opravdu nemá ani špetku rozumu. „Markýz z Dansbury.“

Bratr uchopil její ruku do své. „Nepanikař, Lil,“ přemlouval ji. „Dansbury je dobrý. Vážně je. Špičkový. Předevčírem mě vzal do Jezabelina harému. On a Ernest Landon a Price.“

„Vzal tě do Jezabelina harému.“

„Co se děje, Lil? Jsi jako ozvěna, víš.“ William se znovu zaculil. „Potřebuješ se trochu víc bavit, myslím.“

„Potřebuju...“ Lilith se zarazila, když si uvědomila, že dál mluví jako ozvěna. „Williame, máš vůbec představu, do čeho ses to dostal?“

Svraštil čelo. „Nemám zdání. Proč?“

„Dansbury je velice špatný člověk,“ pronesla vážně. „On...“

William zakýval ukazováčkem ze strany na stranu. „Nesmysl. To jen tak povídáš, protože tě tuhle večer vyvedl z míry.“

„Cože udělal?“

„Však víš, když se přišel představit a ty ses úplně zakymácela.“ William se zasmál. „Prý se bál, abys přímo v tom tanečním sále neomdlela, ale já mu řekl, že bys takovou hloupost nikdy neudělala. V opeře sis ovšem nevedla o moc líp, musím říct.“

To už bylo jednoduše příliš. Lilith vstala. „Vůbec jsem se *nekymácela*, když mě Dansbury oslovil. Má naprosto špatnou pověst a já s ním nechtěla nic mít! To jsem mu pověděla. A ty bys měl udělat totéž, než tě stáhne s sebou ke dnu, Williame. Můj ty smutku, proč myslíš, že se s tebou tak najednou seznámil? Protože se mi chce pomstít, že jsem ho ztrapnila! A...“

William také vstal. „Fantazíruješ, Lil. Že jsme se dali dohromady, to s tebou nemá nic společného.“

„Dali dohromady s kým, Williame?“

Lilith a William zůstali zírat na otce, který vstoupil do místnosti. Navzdory té otázce se z upjatého výrazu vikomta Hamblea dalo poznat, že zaslechl přinejmenším poslední část jejich rozhovoru. Až na otcovo vrásčité čelo a šedivění světlých vlasů na skráních si Stephen a William Bentonovi byli velice podobní. Povahou však představovali úplné protipóly. William byl lehkovážný a nenucený, kdežto vikomt byl vážný a ještě rezervovanější než Lilith. Vadilo jí, že se od manželčina cizoložného úletu před šesti lety tak zřídka usmíval, a mohla jen doufat, že její úspěch ve společnosti a v manželství ulehčí jeho smutnému srdci.

„Jen s nějakými novými kamarády, otče,“ zamumlal William. Protáhl se a zuřivě zívl. „No, měl bych se trochu prospat, jestli jdeme dnes večer na ten ples k Feltoým.“

„Williame, řeknu to jen jednou.“ Vikomt usedl do čela stolu se snídaní. „Tvoje počínání v Londýně se odráží na nás všech. Věřím, že využiješ své inteligence, pokud nějakou máš, abys tuhle rodinu nezostudil ještě víc. Je to jasné?“

William škrobeně přikývl. „Ano, otče. Jasné jako den.“

„To je dobře.“

Lilith se mračila na bratrova záda, když opouštěl raní salonek. Ona vyslechla horší pokárání od tety Eugenie jenom za to, že se na Dansburyho dívala. William s tím chlapem prohýřil dva večery a dostane se mu jen připomínky, že se má chovat slušně! A bratr je tak nadšený z nových kamarádů, až odmítá pochopit skutečný důvod, proč někdo tak neblaze proslulý jako markýz z Dansbury zatouží po společnosti takového cucáka.

„Lilith, dbej na to, aby sis dnes večer vyhradila po jednom valčíku pro Nance i Jeremyho Gigginse.

Pro toho idiota Henninga jen čtverylku a asi jeden lidový tanec pro Petera Varricka, pokud nezařadí na program večera čtyři valčíky.“ Vikomt zazvonil, aby přinesli čerstvou konvici čaje.

„Ale vypočítal jsi jen tři valčíky,“ podotkla Lilith.

„Jeden musí zůstat volný pro dalšího pána, který bude pravděpodobně přítomen,“ odpověděl otec a pohlédl na lokaje. „Přineste mi ranní noviny.“

„Ano, mylord.“

Lilith se zadívala do čaje. „Už ses rozhodl ohledně Lionelovy nabídky k sňatku, papá? Je to už podruhé během čtrnácti dnů, co tě požádal o mou ruku.“

Otec kývl, když se před ním objevily čerstvě vyžehlené ranní noviny. „Doufal jsem, že jeho majetek bude podstatnější, ale neslyšel jsem o něm nic špatného. Asi by vyhovoval, ačkoliv mám v úmyslu počkat aspoň do konce týdne, než mu dám odpověď.“

Lilith sice doufala, že bude z jejího nadcházejícího sňatku víc nadšený, ale aspoň se zdálo, že otec už pustil z hlavy vévodu z Wenfordu. A Lionel se jí zamlouval, neboť i když byl maličko... solidní, byl vždycky vlídný a přívětivý. „Bude to úleva, až bude rozhodnuto.“ Vzdychla a pohlédla škádlivě na otce. „Ačkoliv lituju, že Lionel není zdatnější tanečník.“

Vikomt její pohled opětoval. „Nejsem přesvědčený, že to je nezbytné pro dobrý svazek,“ konstatoval bezvýrazně. „Má neposkvřenou pověst. Je mi úplně jedno, jestli umí tančit, nebo ne.“

„Ano, papá,“ opáčila Lilith s bolestnou grimasou. „Jen jsem tě škádlila, víš. I když tančím ráda.“

Otec se nečekaně zasmál. „S tím bych si moc velké starosti nedělal, má milá. Jako hraběnka z Nance budeš mít příliš mnoho povinností, než aby ses bála, že přijdeš o pár valčíků.“ Naklonil se, aby ji lehce pohla-

dil po líci. „Ale i tak, neodmítej žádného z ostatních nápadníků, dokud nedospěju ke konečnému rozhodnutí. Nemůžeme riskovat, že bychom někoho urazili.“

Přikývla. Aspoň že už se zase usmíval. „Samozřejmě, papá.“

Vanul studený vítr, skučel v úzkých uličkách pro kočáry, oddělujících sídla hned za Mayfairem. Ve vzduchu byl už zase cítit déšť, ačkoliv ve White's se uzavíraly sázky na to, zda bude, nebo nebude letos v červnu sněžit. Markýz z Dansbury si vsadil na celých patnáct centimetrů, očekával prohru, ale začínal měnit názor. Počasí bylo ledové, vhodné pro to, aby se ucházel o Ledovou královnu.

„Proč myslíš, že to tak je?“

Jack zamžikal a vzhlédl k ženě, sedící v čalouněném křesle naproti němu. „Proč myslím, že tak je co?“

Antonia St. Gerardová povstala z hlubokých polštářů a dolila si do sklenky brandy. „Proč se z nás nikdy nestali milenci, Jacku.“

Markýz se zazubil a spustil zrak k čerstvým novinám ve své ruce. „Protože jsme úplně stejní. Dvě bojovné tarantule. Zabili bychom se navzájem, ještě než bychom nakladli vajíčka, nebo co tarantule dělají.“

Antonia se s tichým smíchem znovu stočila v křesle do klubíčka jako kočka. Ve světle ohně měly její tmavé vlasy barvu zašlé mědi. Splývaly jí přes rameno zapletené do jediného copu, trochu zkadeřeného na konci. „Pavoučí samička zabíjí samce po páření, že ano?“ zeptala se se slabým francouzským přízvukem.

„Další skvělý důvod, proč jsem se s tebou nezapletl, má milá.“ Jack znovu pobaveně vzhlédl a zase se vrátil ke čtení.

„Když ses stavil, nevěděla jsem, že máš v úmyslu vysedávat v mém salonu. Myslela jsem, že si chceš aspoň zahrát karty. Jinak bych se ještě nenamáhala vstávat. Odebrala jsem se do svých komnat až dnes ráno po sedmé, víš.“

„Měla bys dodržovat rozumnější rozvrh.“

„Ha,“ ušklíbla se. „Kdybys odtud odcházel v rozumnější hodinu, bylo by to tak. Jeden by řekl, že vůbec nespíš.“

Sevřel rty a pokračoval v četbě. „Nespím.“

Antonia ukázala na stohy novin, spočívající po obou stranách jeho křesla. „Copak v těch starých novinách vůbec hledáš?“

„Jsi jediná, koho znám, kdo si nechává stará vydání *London Times*,“ odpověděl Jack. „Hledám jedno úmrtní oznámení.“

Pokrčila rameny, přejela prsty po okraji sklenice. Jemný křišťál vyloudil tón komorního A. „Jeden nikdy neví, jaké znalosti se můžou později hodit. Čí úmrtní oznámení?“

„Elizabeth Bentonové, lady Hambleové.“ Složil noviny, odložil je na hromadu po své levici a zvedl horní výtisk z ještě podstatnějšího stohu na pravé straně. „Nikdo mi nedokázal uvést přesné datum.“

„Je ta dáma nějak příbuzná s tím hezkým mladým mužem, co se k nám přidal včera večer po opeře?“

„Jeho matka.“ Jack se znovu pustil do čtení, pak se zarazil. Antonia byla žoldák až do morku kostí a posuzovala lidi jen podle zisku a majetku. Aspoň si to myslel. Chvilku ji pozoroval s jedním obočím zvednutým. „Hezký mladý muž, Toni?“

Antonia se s úsměvem protáhla, což udělalo něco velmi lákavého s hlubokým výstřihem jejího županu. Při tom pohledu ho napadlo, jestli by nestálo za to ris-

kovat smrt nebo zmrzačení, kdyby ji poznal důvěrněji. Občas, zvláště po několika sklenicích portského, bylo na tuto otázku těžké odpovědět. Dnes ráno však byl náhodou skoro úplně střízlivý a věděl, že není radno se s ní zaplétat.

„Hezký, ano. A taky bohatý, předpokládám,“ pokračovala, „podle toho, žes ho dokonce nechal, aby na tobě vyhrál třicet liber. Nikdy se neobtěžuješ házet jim udičku, pokud nejsou mimořádně zazobaní.“

Markýz na ni chvíli zamyšleně hleděl a ústa mu zvlnil mírný úsměv. Měl už předtím tušení, že mademoiselle St. Gerardovou seznámení s jeho novým společníkem potěší. A očividně to pomůže ještě víc utáhnout smyčku kolem Lilith Bentonové, jestliže on bude mít klíč ke spáse i zkáze jejího bratra. Antonia by tu zkázu mohla skvěle obstarat. Nebylo by to poprvé. „Možná ti ho později přivedu.“

Usmála se a usrkla brandy. „Děkuju, Jacku.“

„Rádo se stalo.“ Začal přejíždět zrakem titulky novin, které držel v ruce. Byly skoro šest let staré, z konce května 1815, a země – nebo přinejmenším Londýn – byla posedlá Bonapartem a zda udeří severně od Paříže a střetne se s Wellingtonem, nebo se vydá na západ přes kanál a vtrhne do samotné Anglie. Jack se v duchu ptal, kolik lidí vědělo, jak málo chybělo, aby Bonaparte skutečně dospěl ke druhé možnosti. Mnoho ne – nebo každopádně ne mnoho těch, kteří byli dosud naživu.

„Něco *intéressant*?“ otázala se Antonia.

„Ani ne.“ Otočil stránku. „Á, tady to máme. „Elizabeth, lady Hambleová, milovaná dcera bla bla bla, zemřela na chřipku 14. května 1815 ve věku třiceti pěti let.“ Napřímil se. „Hm.“

„Jaké ‚hm‘?“ zeptala se Antonia.

„„Milovaná dcera.“ Nic o milované manželce nebo

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ukradené polibky***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.